

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu konanom dňa 31. októbra 1996 predbežne prerokoval podnet spoločnosti BAZUR, spol. s r.o., Miletičova 1, Bratislava, právne zastúpenej JUDr. Ladislavom Sirankom, komerčným právnikom v Bratislave na začatie konania vo veci porušenia jej základných práv, uvedených v čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13 ods. 1 a 4, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 a čl. 119 písm. l) Ústavy Slovenskej republiky uznesením vlády Slovenskej republiky z 28. februára 1995 č. 132 a takto

r o z h o d o l :

Podnet BAZUR-u spoločnosti s r.o. o d m i e t a
pre jeho zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Spoločnosť BAZUR, spol. s r.o. (ďalej len "navrhovateľ") predložila Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") prostredníctvom svojho právneho zástupcu podnet na začatie konania, v ktorom uviedla, že vláda Slovenskej republiky (ďalej len "vláda") uznesením z 28. februára 1995 č. 132 zrušila svoje uznesenie z 25. októbra 1994 č. 1097. Uznesením č. 1097 pod písm. c) bolo vydané rozhodnutie o privatizácii podniku SATUR, slovenská agentúra pre turistický ruch š.p. Bratislava navrhovateľkou formou priameho predaja. Následkom toho Ministerstvo pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky pôvodné uznesenie nerešpektuje a Fond národného majetku Slovenskej republiky nereaguje na výzvu navrhovateľky na uzavretie kúpnopredajnej zmluvy podľa príslušných ustanovení zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov. Podľa názoru navrhovateľky vláda postupovala v rozpore so záverom vysloveným v náleze ústavného súdu z 24. mája 1995 uverejnenom pod č.

125/1995 Z. z.. Navrhovateľka je na základe uvedeného toho názoru, že takýmto spôsobom je porušované jej "... právo na uzavretie kúpnej zmluvy na podnik Satur.". Podľa ďalšieho názoru navrhovateľky je uznesenie vlády č. 132 v rozpore s čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 2 a 4, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 119 písm. l) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava").

Vzhľadom na niektoré nedostatky podania vyzval ústavný súd navrhovateľku na ich odstránenie. Ďalšími podaniami, na základe ktorých bolo možné návrh považovať za podnet podľa čl. 130 ods. 3 ústavy, navrhovateľka rozšírila svoju argumentáciu tvrdiac predovšetkým, že z čl. 20 ods. 1 veta 1. ústavy, kde sa uvádza, že "každý má právo vlastníť majetok" je potrebné vyvodit' rovnakú možnosť pre každého nadobudnúť veci do vlastníctva. Ďalej uviedla, že s inštitútom právnej istoty v právnom štáte úzko súvisí požiadavka zachovania legálne nadobudnutých práv. Podľa jej názoru to vo všeobecnom vyjadrení znamená, že nikomu nemožno odňať jeho riadnym spôsobom nadobudnuté práva a to ani na základe aktu štátneho orgánu. Napokon podrobne rozviedla postup, ktorý mal byť dodržaný na základe pôvodného uznesenia vlády pri rešpektovaní na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona č. 92/1991 Zb..

Navrhovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol nálezom, že:

1. Právo spoločnosti BAZUR spol. s r.o., Miletičova 1, Bratislava založené čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13 ods. 1 a 4, čl. 20 a čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky bolo konaním Fondu Národného majetku Slovenskej republiky spočívajúcim v opomenutí povinností stanovených zákonom, tak ako sú uvedené v tomto podaní v časti I, bod 1 a 3, porušené.

2. Právo spoločnosti BAZUR spol. s r.o., Miletičova 1, Bratislava založené čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13 ods. 1 a čl. 20 a čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky bolo konaním vlády Slovenskej republiky, spočívajúcim v prijatí svojho uznesenia č. 132 dňa 28. februára 1995, pričom navyše tento postup nemá oporu v platnom právnom poriadku, porušené.

Podľa čl. 130 ods. 3 ústavy môže Ústavný súd Slovenskej republiky začať konanie na podnet právnických alebo fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv.

Ústavným rámcom, v ktorom ústavný súd môže konať je čl. 124 ústavy, podľa ktorého je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z. ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti navrhovateľa. V tomto štádiu konania skúma, či sú splnené podmienky pre ďalšie konanie ústavného súdu.

Podľa čl. 130 ods. 3 ústavy môže ústavný súd začať konanie na podnet právnických alebo fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv. Ústavný súd preto na predbežnom prerokovaní skúmal, ktoré zo základných práv navrhovateľkou namietaných mohli byť konaním vlády spočívajúcej v jej rozhodnutí a omisívnym postupom Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky, prípadne Fondu národného majetku Slovenskej republiky porušené. V tejto súvislosti bolo možné na prejednávaný prípad aplikovať nález ústavného súdu č. 11/95, podľa ktorého "Ustanovenie čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nie je právnym základom oprávňujúcim osobu na pridelenie majetku od štátu. Čl. 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom".

Navrhovateľka sama ako následok údajného protiústavného konania vlády, ministerstva a fondu označila "znemožnenie" nadobudnúť vlastnícke právo. V našom právnom poriadku sú spôsoby nadobudnutia vlastníctva bezozvyšku upravené. Ide o právne vzťahy prevažne synalagmatické a konsenzuálne. Zásadne (vyjmúc prípady, ktoré uvádza čl. 20 ods. 4 ústavy) je však určujúca vôľa vlastníka veci. Preto až do nadobudnutia vlastníctva nemôže ísť o potrebu jeho ochrany na žiadosť subjektu, ktorý sa o vlastníctvo iba usiluje. Námietky takého obsahu, ako ich uvádza navrhovateľka, nespádajú do sféry ochrany ústavnosti v zmysle čl. 124 ústavy. Ak teda s ohľadom na citovaný nález ústavného súdu absentuje hmotnoprávna podmienka v zmysle porušeného vlastníckeho práva ako následok v zodpovednostnej konštrukcii, chýba, neexistuje príčinná súvislosť medzi takýmto následkom a konaním označených subjektov, ktoré jediné je nepochybné. Z toho dôvodu je celkom neopodstatnené, aby ústavný súd na základe podnetu skúmal, či a do akej miery je v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy postup vlády

spočívajúci v zrušení jedného uznesenia ďalším. Ten istý záver sa vzťahuje na Ministerstvo pre privatizáciu a správu národného majetku i Fond národného majetku Slovenskej republiky.


Pokiaľ ide o ostatné ustanovenia ústavy, ktorých porušenie navrhovateľka namietala, konkrétne čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13 ods. 1 a 4 a čl. 35, ide napospol o ustanovenia všeobecne vylučujúce diskrimináciu. Ich aplikácia však nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu na základné právo alebo slobodu navrhovateľky. Keďže, ako už bolo uvedené, tento dopad by bolo možné nájsť iba v prípade existencie vlastníckeho vzťahu, sú tieto ustanovenia v pomere k prejednávanej veci bez priamej súvislosti s ňou a teda pre rozhodovanie ústavného súdu bez praktického významu.

Podľa 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno
podať opravný prostriedok.

Košice 31. októbra 1996

Za správnosť vyhotovenia: JUDr. Tibor Š a f á r i k
 predseda senátu